

Ik moet het alsmat opnieuw leren, dat iets dat zo levendig, fris en huidig is als wat ik in Brussel zag, ook gepland kan worden, technisch en volledig strategisch. Het is een les die na vijftien keer nog even vreemd is als toen ik het de eerste keer ontdekte. Dat er voor al de waarheid van toeval, van het verdere, van naaktheid, geluk en magie ook altijd de waarheid is van intentie, techniek en controle. Deze twee krachten hangen bij elke opvoering in de lucht. Toeval en absolute controle. Toeval en absolute controle. Toeval en absolute controle. De tweevoudigheid waaronder we leven.

Ron zei me: 'Ik denk dat we aan die inleiding harder werkten dan aan eender welk ander moment.'

7. 'Dit kijkt jou niet aan... je zit erin

In *You – The City* van Fiona Templeton ga je tijdens een negentig minuten lange reis door de straten van een grote stad van performer naar performer. Bestookt met tekst, gevangen in een structuur die je maar langzaam in zijn spel binnenlaat, ontmoet je performers die taxichauffeurs, winkelaars of marginalen lijken te zijn, performers die op spionnen, op geliefden en op psychopaten lijken. En ze spreken je allemaal rechtstreeks aan.

Op straat, in een taxi, in een verlaten speeltuin en in pubs is het niet altijd gemakkelijk om een gevoel van contact met deze geesten te hebben. Er zijn performers die 'te groot' voor de straat lijken, performers die voor altijd in het elders van de tekst wonen, performers die het ritme van je gedachten missen, niet altijd dichtbij komen. Misschien is het dit wat men vindt: flitsen van contact, flitsen van verbondenheid, flitsen van iets wat brandt, een reeks momenten waar een vreemde synchroniciteit tussen de tekst, de context en je eigen gemoeds-toestand springt.

'Je zweert dat je geen relatie had,' zegt de zwarte man op de trappen van de kerk, terwijl jij naar het verkeer kijkt en naar het stof dat op Commercial Street waait. 'Ze zou hem moeten verlaten en met jou samenleven. Je glimlacht, dus je weet wat je gezicht aan het doen is.'

Puur elektrisch. Authentiek als in toeval, het product van context, oncontroleerbare tekens.

8. De randen van het kader

In een ander deel van dezelfde performance zit de vrouw op de bank naast mij. Een of ander filmmoment, alleen zit ik er nu in. Wij zijn geliefden. Of waren. Zij moet gaan. Of ik. Of misschien wij allebei. Of een van ons is al weggegaan en komt nu terug.

Hoe dan ook. Ergens tussen nabijheid, timbre, gebaar en oogcontact lijken deze momen-

ten van samenzitten op de bank echter dan ze zouden moeten. Een afstand stuikt in elkaar. Ik kan de randen van het kader niet zien. Ik wil haar zeggen dat het okay is. Het is okay. Maar ik weet niet wat 'het' is. En als haar ogen contact nodig hebben, geef ik het hen, niet als een bewuste performer, maar als een persoon, gewoon aanwezig.

Ze zegt: 'Mijn Londen is niet jouw Londen. Mijn woorden kunnen vertaald worden in de jouwe, maar het zijn niet de jouwe. Je vrees en toch wil je die lijn overschrijden.'

Enkele dagen later ben ik op een of ander feestje. Ik zie een vrouw mijn richting uit komen en ik ben er zeker van dat ik haar ken. We hebben oogcontact en ik ben er zeker van dat ik haar ken, dat ik haar onlangs ontmoet heb. Maar ze reageert niet. Ik denk er even over na. Ik ken haar. Ik heb een tijdje met haar gepraat. Het duurt eeuwen voor ik beseft dat ze in de performance zit, de vrouw op de bank. Ik moet glimlachen omdat de ontmoeting die we hadden in fictie was. Het was zij niet die ik heb ontmoet. Een andere persoon, een fictionele entiteit, een botsing tussen 'haar' en een tekst.

Waarom worden zoveel tegenspelers verliefd?

Een vraag voor geliefden, uitvoerders, toeschouwers.

Authentiek zoals in de verwarring van feit en fictie om een gevoel van aanwezigheid te creëren.

9. Opdracht

Ik geef mezelf een onmogelijke opdracht: over authenticiteit schrijven door alleen maar anekdotes te gebruiken. Alsof wat echt, aanwezig, waar of authentiek is, alleen maar kan bestaan als voorbeeld, als fel brandende momenten van leven en performance. Geen theorie en geen titel.

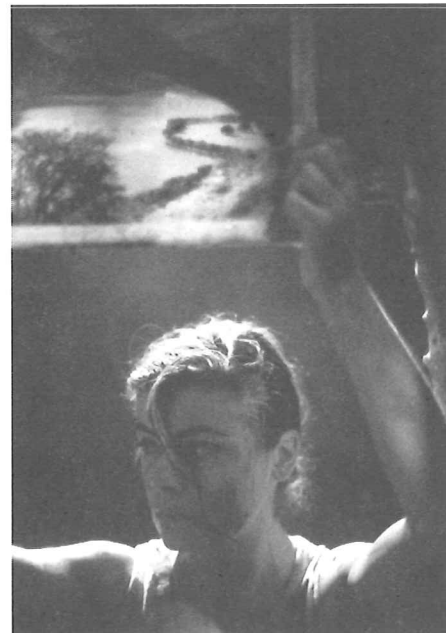
Om 4 uur 's nachts wordt er niet meer gepraat over de telefoon. Het ding dat doorgaat voor stilte in deze niet-plaats van het telefoonsysteem gewoon delen. Ergens is er geluid op de lijn, in de diepte van een soort telecom niets, en het klinkt als heel zachte regen.

Het lijkt alsof aanwezigheid mogelijk is in bijna elke omstandigheid, in elk kader, in de vreemdste contexten. Evenzo authenticiteit. Ben je daar?

Dat intens overrompelende 'ja'. Brief. Telefoon. Podium.

10. Hannover

We zijn een versie van onze marathonvraag-en-antwoord-opvoering *Quizoola!* aan het repeteren. De tekst omvat 2000 vragen die in eender welke volgorde gevraagd mogen worden. De antwoorden worden door de per-

Forced Entertainment - Club of No Regrets / Hugo Glendinning

formers zelf verzonnen. Ze werken per twee, elk paar in een zaal ergens in een enorme verlaten fabriek die ons huis is geworden.

Wij hebben tien dagen geploeterd om de mogelijkheden van dit eenvoudige, misleidend eenvoudige spel van vraag en antwoord uit te zoeken. Zoveel gepraat soms, zoveel voorbeelden en tegenvoorbeelden, zoveel verhalen dat men vreesde dat het voor de studenten moeilijk is om door het bos de bomen te zien.

De acteurs zijn geschminkt als triestige, zielige clowns; hun make-up is uitgelopen. Elk koppelt zit in een cirkel van toverachtig licht. Ze stellen vragen, stamelen naar antwoorden en hebben heel de tijd twee dingen nodig: het gewoon doen aan de ene kant en het spelen aan de andere kant, gewoon het moment beleven en aanwezig zijn en op hetzelfde moment vooruit kijken, kijken naar openingen, naar mogelijkheden in het spel.

Ik worstel om één laatste advies te vinden, één enkel ding dat kan helpen verhelderen. Ik wil hen geluk wensen, maar ze hebben meer nodig. En dan vind ik het, misschien het enige goede advies voor geliefden, performers en toeschouwers. Ik vertel hen dit:

'Geraak in de problemen.'

Vertaling: Katleen Bracke en Bert Bultinck